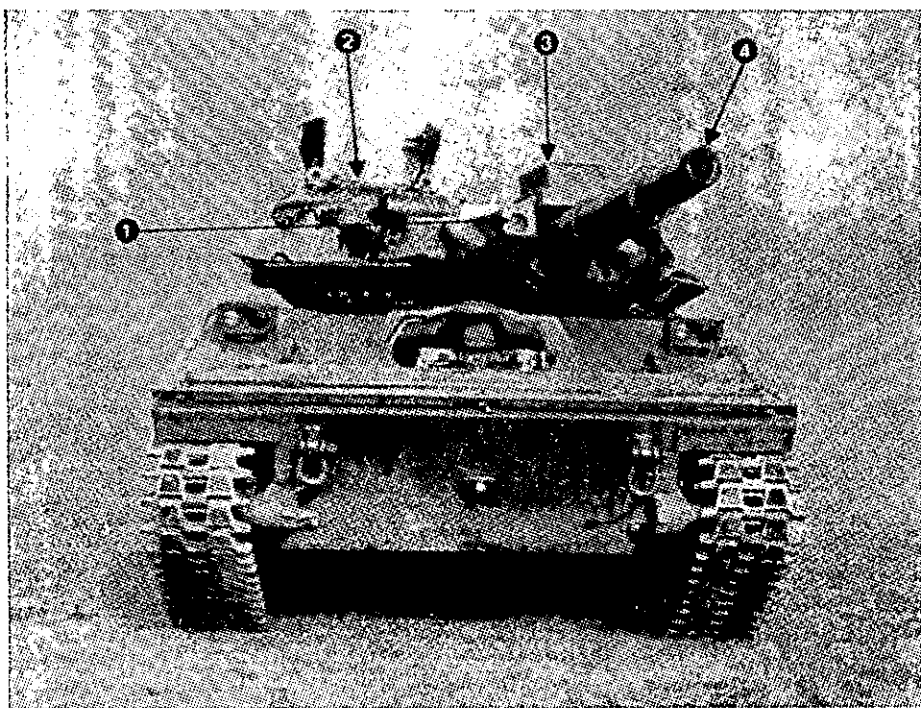

כוחות מוטסים ומוצנחים. במסגרת הכוחות המוטסים ממלא טנק זה תפקידים רב-גוניים יותר מאשר במסגרת עוצבת-השריון. ה"שרידן" יוכנס לשימוש במקום הטנק M-41, "ווקר בולדוג" (שמשקלו 23.5 טונות והוא חמוש בתותח בן 76.2 מ"מ), וכן במקום התותח-המתנייע M-56, "סקורפיון", החמוש בתותח בן 90 מ"מ. הודות לחימושו של ה"שרידן" בתותח בן 152 מ"מ, שהוא גם משגר טילים נ"ט מונחים, הושגה עוצמת-אש גדולה מן המקובל לגבי דגם זה. המשגר משמש לא רק להנחיית טילים נ"ט "שיללה", אלא אף לירי פגזים ארטילריים רגילים הנתונים בתרמיל אכיל (נשרף). לתותח סדן אוטומטי, המאפשר לו לקלוט גם את הכדור הבליסטי וגם את הטיל. בקנה-התותח הריקים רגילים, וכן משקע-מכוון לטילים מונחים. משקל הטיל בשעת נסיקתו — 22 ק"ג, מהירות מעופו — 224 מ"ש/שניה וטווח-פעולתו כ-2000 מ'.

לפגז הקונבנציונלי כמה תכונות מיוחדות: תרמיל הפגז נשרף בשעת היריה. תכונה זו פותרת את בעיית סילוק התרמילים מצריח-הטנק בשעת קרב. פגז זה הוא רב-שימושי (נועד לפגיעה במטרות משורינות וגם במטרות אחרות). בתחמושת זו ניתן להשתמש נגד מטרות-נקודה בטווח הקרבי, וכן נגד מטרות בטווחים יותר רחוקים.

פגז-העשן ופגז-האימונים (לשניהם תכונות בליסטיות זהות לאלה של התחמושת הרב-שימושית) משלימים את מערך-התחמושת של ה"שרידן".

החימוש המשני של הטנק כולל מקלע מקביל בן 7.62 מ"מ, ומקלע בן 12.7 מ"מ, המותקן בצריחון המפקד. מחוץ לצריחון נמצאת מערכת-הפעלה ל-16 רימוני-עשן ורימוני-רסס, שניתן להפעילם במטח אחד. טנק "שרידן" מצויד גם במכשירי ראיית-לילה.

ה"שרידן": 1 — התקן-הכינון; 2 — צריחון המפקד; 3 — זרקור אינפרא-אדום; 4 — תותח-טיל בן 152 מ"מ

ניידות ושריון

מהירותו המקסימלית של ה"שרידן" היא 64 ק"מ/שעה בדרכים טובות וטווח הפעלתו הוא 480 ק"מ. במים נע הטנק במהירות של 6.4 ק"מ/שעה. יש אפשרות להגדיל את מהירות ה"שרידן" במים על-ידי התקנת שלדה מיוחדת, אך שלדה זו מגבילה את אפשרות ניהול האש מכלי-נשקו של הטנק בשעה שהוא נע במים.

לקראת

"טנק שנת ה-70"

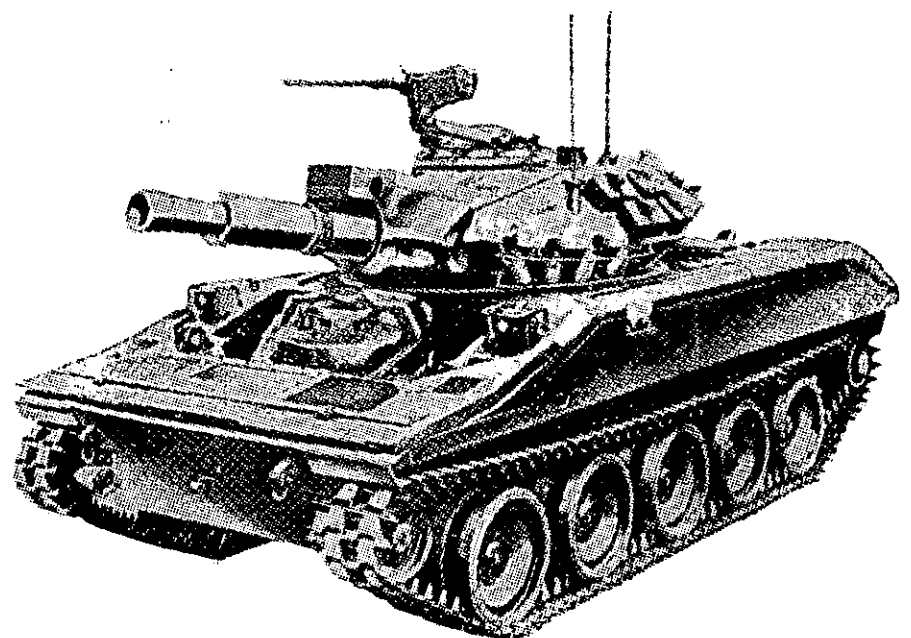
בכל צבאות העולם מקדישים, כידוע, תשומת-לב רבה לפיתוח כלי-נשק משוריינים, ובמיוחד לפיתוח הטנק, שהוא בעל סגולות טכניות ומבצעיות מעולות.

המאפיין את השנה שחלפה — שנת 1966 — בתחום פיתוח-הטנקים במערב הוא, שרוב צבאות-המערב חומשו בטנקים המצוידים בטילים נ"ט מונחים, ואשר עברו כבר משלב ניסוי לשלב ייצור תעשייתי.

ה"שרידן" - במקום ה"ווקר בולדוג"

לאחר סיום מוצלח של ניסויים, הוכנס לשימוש מבצעי בצבא ארה"ב טנק קל M-551 "שרידן" (ראה תצלום). טנק יבילי-אוויר זה, שמשקלו 14.4 טונות, מיועד ליחידות סיוור בעוצבות שריון ול-

הטנק "גנרל שרידן"

ה"שיללה" במעופו

"תישמר" במרכז-הכוונת בכל משך מעופו של הטיל. דבר זה מקטין את קצב ניהול האש ומתנה את דיוק הקליעה ברמת-האימון של הנווט ובתגובתו. מלבד זאת נודע, כי כדי לחדור את שריונם של טנקים חדישים, חייבים ראשי הטילים "שיללה" והקלעים הארטילריים להיות בעלי מטען חלול. יש הטוענים כי בטווחים קטנים (עד 1,500 מ') יעילים התותחים החדישים של הטנקים יותר מאשר טילים נ"ט מוגחים. תותח-הטיל "שיללה" מותקן גם בדגמי טנקים אחרים. כך, למשל, הותקן תותח-טיל זה בטנקים M-60 ו-M-60A1. התותח בן 105 מ"מ הקיים מוחלף בתותח-טיל בן 152 מ"מ. לאחר החלפת התותח, קיבלו טנקים אלה סימול חדש: M-60A1E1 ו-M-60A1E2. התחמושת התקנית של טנקים אלה היא: 13 טילים נ"ט ו-33 פגזים ארטילריים קינבנציונליים. יש סברה שטנקים בעלי תותח-הטיל בן 152 מ"מ ידחקו את הטנקים החמושים בתותח רגיל. עד שיפותח ה"טנק של שנת ה-70" (MWT-70), יהיה הטנק בעל תותח-טיל בן 152 מ"מ הטנק העיקרי של צבא ארה"ב.

"טנק שנת ה-70"

הטנק החדש (MWT-70) נבנה במאמץ משותף של התעשיות הצבאיות בארצות-הברית ובמערב-גרמניה. מניחים, כי משקלו יהיה כ-50 טונות. הוחלט כי הימושו העיקרי יהיה תותח-טיל "שיללה". עוצמתו הרבה של טנק-העתיד בשילוב עם מערכת-ההסעה ההידרו-פנאומטית שלו, יוודאו, לפי סברת המתכננים, ניידות טובה ומהירות גבוהה. מקוים כי הטנק MWT-70 ישיג מהירות מקסימלית של 60 ק"מ/שעה, ואפילו יותר.

לשריון הטנק נוהגים עתה להשתמש באלומיניום. המתכננים מנסים ליצור מגן נוסף נגד מטענים חלולים. לשם-כך מתכננים להתקין על הטנק דיפון-שריון נוסף, והמרווח שיווצר בינו לבין השריון החיצון, ימלא — לפני הקרב — חול או מים. כאמור, ה"שרידן" הוא יביל-אוויר, וניתן להצניחו. בכתבי-עת צבאיים הובא תיאור הצנחתו ממטוס S-130 (שטס במהירות של 280 ק"מ/שעה, וברום 750 מטר): שני מצנחים מוציאים את הטנק מתוך תא-המטען, ואחרי-כן נפתחים שמונה מצנחי-מטען.

ה"שיללה" - יתרונות ומגבלות

אנשי-הצבא המשתתפים בפיתוח הטיל "שיללה" מתארים אותו כ"פגז-טיל". כינוי זה הוא ביטוי נאמן לפשטותה של מערכת-טילים זו, שהיא בעלת ניהוג בכיוון ישיר. ניהוג זה מגדיל את סיכויי הפגיעה. בפגז הראשון מושג דיוק של קרוב ל-100% נגד כל סוגי המטרות, גם אם טווחן גדול מן הטווח היעיל של מערכות-נשק קיימות. עם זאת מטעימים כתבי-העת הצבאיים כי ל"שיללה" מגבלות רבות. לדוגמה: על הנווט להשגיח כי המטרה

טיל ה"שיללה"

